HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

דניחא ליה דלא נסתרי עבדיה. פי' בערוך[ג] לשון סתירה וקלקול וע"ת נלפו"ה מ"ט טעמא נמי פטור להא תנן (ב"ק ד' נ:) גזל עבדים והזקיקו משלם כשעת הגזילה אבל שכר פעולתם לא משלם ויש לומר היכא דלחלק בין נחת לדעתא דגזלנותא לנחת לדעתא דמלאכה כדמפליג התם גבי התוקף ספינתו של חבירו ועשה בה מלאכה: **שבירות** אינה משתלמת אלא בסוף. לפילו למ"ד בהגוזל קמ"ל (ב"ק ד' נט. ושם ד"ה ומצ"ל) ובהשוכר מקדש (קדושין ד' מח. ושם ד"ה דכ"ע) דיש נה לשכירות ממחילה ועד סוף מועד דחינה משתלמת אלא לבסוף כדילף הכא מקרא ופפי' למ"ד אינה אלא לבסוף מועד דפועל יכול לחזור בו ופפילו בחלי היום וכשהוא חוזר הרי הוא סוף שלינו רואה לעשות מלאכה יומר ולא נפקא מינה מהסיל פלוגתא אלא לענין קדושין דלפי' יש נה ממחילה ועד סוף משיצא מלוה ואין מקדש בה ונפקא מינה נמי להסיל דפ"ק דמסכת ע"ז (ד' יט:) ושם ד"ה אלמא) הגיע לכיפה שמעמידין בה ע"ז לסור לנמרה וקאמר בגמרא אם בנה שכרו מותר וממרש טעמא משום דיש נה לשכירות ממחילה ועד סוף ואילמא מיתסר בשכוח אחרון אכתו אחרון ליה בה סוף פרוטה: **שבירות** של שנה זו אינה משתלמת אלא בשנה האחרת. ופם מתמר דבפ"ב דשבועות (ד' נג:) דלרשין דאין תורמין מן החדש על היין משום דכתיב שנה שנה דמשמע אותה שנה עלמה וי"ל דהתם כתיב שנה שנה בלא ג' והכא דרשינן מדכתיב שנה שנה שב' דמשמע בשנה החמרת ופם מתמר בפרק על כמה (שם ד' מ:) ושם ד"ה שנה) גבי שכור מתלגנו שנה בשנה לימו היה שנה שנכנסת בחבירתה הוה לומר זו שנה של שכור לנה מגיע לשנת עולם שתם נולד בכלגי שנת עולם מסיימת בחבירתה יחלל עד כלגי והשתח ה"ל למדרש שלא יהא נחלל על שנה חמרת ולא בתוך שנתו וי"ל משום דמוכח קרא דנחלל בתוך שנתו דכתיב (שמות כב) ביום השמיני תתנו לי:

נקטי להו שוקא. דלי לנו הכי הוה לסור [א] מע"פ שחבריות הדרך היה על רב חמא שהרי היו טורחין לו להביא סחורתו ולמכרה בשכר הלוחתו לחל השתח דנקטי להו שוקא לף בחזרתן הוי בשביל טורחן ושרי:

והלכתא

דניחא ליה דלא נסתרי עבדיה. א הני מילי היכא דלא מסיק ביה זוזי מר כיון דמסיק בהו זוזי מיחזי כרבית דאמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן אע"פ שאמרו הדר בחצר חבירו שלא מדעתו אינו צריך להעלות לו שכר הלוהו ודר בחצירו צריך להעלות לו שכר אמר ליה הדרי בי אמר אביי האי מאן דמסיק זוזי דריביתא בחבריה וקא אזלי חטי ארבעה גריוי בזוזא בשוקא ויהיב ליה איהו חמשה כי מפקינן מיניה ארבעה מפקינן מיניה אידך אוזולי הוא דקא מוזיל גביה רבא אמר ב חמשה מפקינן מיניה דמעיקרא בתורת ריביתא אתאי לידיה ואמר אביי ג האי מאן דמסיק ארבעה זוזי דריביתא בחבריה ויהיב ליה גלימא בגוייהו כי מפקינן מיניה ארבעה מפקינן מיניה גלימא לא מפקינן מיניה רבא אמר ד גלימא מפקינן מיניה מאי טעמא כי היכי דלא לימרו גלימא דמכסי וקאי גלימא דריביתא הוא אמר רבא ה האי מאן דמסיק תריסר זוזי דריביתא בחבריה ואגר ליה חצר דמתגרא בעשרה ואוגריה נהליה בתריסר כי מפקינן מיניה תריסר מפקינן מיניה אמר ליה רב אחא מדפתי לרבינא ולימא ליה כי אגרא הכי דהוה קא משתרשי לי השתא דלא משתרשי לי כדאגרי כולי עלמא הוא דאגרנא משום דאמר ליה סברת וקבלת: **מתני'** ו מרבין על השכר ואין מרבין על המכר כיצד ז השכיר לו את חצרו ואמר לו אם מעכשיו אתה נותן לי הרי הוא לך בעשר סלעים לשנה ואם של חודש בחודש סלע לחודש מותר ח מכר לו את שדהו ואמר לו אם מעכשיו אתה נותן לי הרי היא שלך באלף זוז אם לגורן בשנים עשר מנה אסור: **גמ'** מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו ט שכירות אינה משתלמת אלא בסוף והאי דיון דלא ממא זמניה למיגבא לאו אגר נטר ליה משווא הוא דהכי שויא והאי דקאמר ליה אם מעכשיו אתה נותן לי הרי הוא לך בעשר סלעים לשנה אוזולי הוא דקא מוזיל גביה סיפא כיון דזביני נינהו ובעי למישקל דמי מעכשיו הלכך אגר נטר ליה הוא ואסור אמר רבא דקו בה רבנן בהא מילתא ואוקמוה אקרא י בשכיר שנה בשנה שכירות של שנה זו אינה משתלמת אלא בשנה אחרת: ואם לגורן בשנים עשר מנה אסור: אמר רב נחמן כ טרשא שרי איתיביה רמי בר חמא לרב נחמן ואמרי לה רב עוקבא בר חמא לרב נחמן ואם לגורן בשנים עשר מנה אסור א"ל התם קץ ליה הכא לא קץ ליה אמר רב פפא טרשא דידי שרי מאי טעמא שכראי לא פסיד זוזי לא צריכנא אנא הוא דקא עבידנא מילתא גבי לוקח אמר ליה רב ששת בריה דרב אידי לרב פפא מאי חזי מר דקא אזלת בתר דידך ל זיל בתר דידהו דאילו הוו להו זוזי הוו שקלי כי השתא השתא דלית להו זוזי שקלי כיוקרא דלקמיה א"ר חמא מ טרשא דידי ודאי שרי מאי טעמא ניחא להו דליקו ברשותי דכל היכא דקא אזלי שבקי להו מכסא ונקוט להו שוקא והלכתא

נקטי להו שוקא. מכריזין שלא יהא אדם רשאי למכור עד שימכרו הס: והלכתא

תורה אור השלם

1 כְּשָׂכִיר שָׁנָה בְּשָׁנָה יִהְיֶה עִמּוֹ לֹא יִרְדֶנּוּ בְּפָרֶךְ לְעֵינֶיךָ:
ויקרא כה נג

גליון הש"ס

גמ' חמשה מפקינן מינה. עיין לעיל דף סט ע"ב תוספות ד"ה רבא ופ"ב: מתני' מרבין על השכר. עיין ב"ב דף פו ע"ב תוס' ד"ה דינר: גמ' מרשא שרי. עיין לעיל דף סג ע"ב תוספות ד"ה ואמר:

הגהות הגר"א

[א] תום' ד"ה נקטי. שע"פ כו'. נ"ב הם לנו הכי לסור ועיין מלמות:

מוסף רש"י

אמר רב פפא כו' שכראי לא פסיד. כל פפא מטול שכר הוי (נדה יב:).

לט א מיי' פ"י מהלכות מלוה ולוה הל' ב סמג לאוין קלב טוש"ע י"ד סי' קסו סעיף ג:
מ ב מיי' שם פ"ח הל' טו סמג שם טוש"ע י"ד סי' קסו סעיף ח:
מא ג מיי' שם טוש"ע שם סעיף ט:
מב ד מיי' שם טוש"ע שם סעיף י:
מג ה מיי' שם פ"ו הל' ח סמג שם טוש"ע י"ד סי' קסו סעיף ו:
מד ו מיי' פ"ח שם הלכה ג סמג שם טוש"ע י"ד סי' קעב סעיף ג:
מה ז ח טוש"ע י"ד סי' קעב סעיף ג:
מו ט מיי' פ"ח מהלכות מלוה ולוה הלכה ג ועיין במ"מ [טוש"ע שם סעיי יד וסי' קמו]: